

i denne Forening. Det er altsaa derfor efter min Mening ikke ganske korrekt, naar det ærede 2det kongevalgte Medlem (Ussing) har sagt, at der ikke er nogen Trang til Laan for Giendomme, hvis Værdi ligge mellem 4,000 og 6,000 Kr. Denne Trang kan meget godt være tilstede, og den er ogsaa tilstede; i ethvert Tilfælde kan man ikke sige, at den Hjælp, som ydes dem, der ere i Besiddelse af en saadan Giendom, falder paa et Sted, hvor den ikke maatte kunne siges at være til væsentlig Gavn for ubemidlede Folk. Men det er jo klart, at naar et Pengeinstitut skal have en paalidelig Administration, saa vil et Institut af det Omfang, her er nævnt, ikke kunne bestrebe Omkostningerne dertil. Det ærede kongevalgte Medlem saaned en nærmere Oplysning om, i hvilket Forhold Administrationsomkostningerne staa til de Indtægter, der ere bestemte dertil. Forholdet er i den Henseende saaledes, at Laantagerne svare 5 1/2 pCt., hvoraf de 5 pCt. gaa til Rente og Amortisation og den ene Femtedel til Administrationsomkostninger og til Reservefonden. Men 1/2 pCt. af 600,000 Kr. vil jo være 1,200 Kr. om Aaret, og efter Foreningens Statuter bestaar Bestyrelsen af en Formand, der erholder en aarlig Løn af 1,000 Kr., en forretningsførende Direktør, der erholder 2,000 Kr., og en tredje Direktør, som erholder 1,500 Kr.; desforuden have Repræsentanterne i Forhold til Omfanget af de Laan, der optages i deres Distrikter, 100, 150 eller 200 Kr. om Aaret. Revisorerne lønnes med 400 Kr. hver. Vi komme derved op til et Beløb af henvend 6,000 Kr. om Aaret, hvortil man har en Indtægt af 1,200 Kr. Det vil deraf ses, at det ikke alene ikke er muligt at samle et Reservefond, men at det er saa langt fra, at man kan bestrebe Administrationsomkostningerne, at der aarlig maa gaas tilbage. Jeg ser ikke, hvorledes dette Forhold skal kunne forandres, naar man ikke vil skride til det, som her foreslaas, nemlig at forhøje Grændsen for Ublaas. Jeg har den Tro, at man ved at skride til en saadan Forhøielse vil kunne nære det Haab, at Institutet vil kunne faae et saadant Omfang, at det vil kunne bære sine Administrationsudgifter. At det ikke kan det for Dieblisset, er sikkert, og at Tilstanden bliver haabløse fra Aar til Aar, er ligesaa sikkert. Nu har man naturligvis, og jeg ogsaa, tænkt paa, hvilke Udveje der kunde være for i det Forhold at komme ud af denne overmaade vanstelige Stilling. Jeg har været forberedt paa, at Lovforslaget vilde møde Modstand i dette Thing, og jeg kan jo ikke fortænke det ærede 2det kongevalgte Medlem i, at han erindrede om visse profetiske Udsagn, som jeg ikke havde ventet skulle gaa i Opfyldelse, men som paa dette Punkt virkelig ere flaaede til, medens de dog i den Del af Landet, der er mig nærmest bekendt, slet ikke ere gaaede i Opfyldelse. Men den Udvei, som det ærede Medlem anviste til mulig at komme bort fra disse

Forhold, nemlig ved direkte Tilskud fra Statskassens Side, forekommer mig dog at være betænkelig, i hvert Tilfælde temmelig haard for de Paa-gjældende under de nuværende Forhold. Dersom det maatte vise sig, at en Forskyttelse af Grændsen for Loven indtil 6000 Kr. maatte kunne holde dette Institut ilide og stifte den samme Nytte her, som det tilsvarende Institut efter min Overbevisning gjør ovre i Sjælland, vilde jeg anse det for et stort Held, og saa vilde Statskassen spare sig alt muligt direkte Tilskud til Kassen. Dersom Foreningen skulde hjælpes ved umiddelbart Tilskud fra Statskassen, kan jeg ikke se rettere, end at den eneste Maade vilde være den, at sætte den under Administration og lade den lidt efter lidt udløse, opløse sig selv; men det vilde være et sørgeligt Resultat af et saa kort Forsøg, og et sørgeligt Resultat, naar man ser hen til, hvorledes Forholdet er i Sjælland. Et sørgeligt Resultat for Øboerne forekommer det mig ganske vist at være, og naar det ærede Medlem siger, at vi ere komne ind paa det Straaplan, han allerede hentydede til tidligere, og at man ikke veed, naar det ender, hvorvidt det kan løbe, saa forekommer det mig, at da det ærede Medlem har hentydet til det Middel, at Statskassen ved direkte Tilskud kunde sætte en Stopper for hele Foretagendet, maatte dette jo til enhver Tid være tilstede. Det er lidt skarpt sagt af det ærede Medlem, naar han siger, at Grunden til at flytte Grændsen nu ene er den, at Kassen ikke kan bestrebe sine Amortisationsomkostninger. Det er dog virkelig ikke Sagen; nei, den væsentligste Grund er den, at man ønsker at opretholde et Institut, som virker med Held paa andre Steder, ogsaa for Dernes Bedkommende, da det er stiftet i den Hensigt at skulle stifte den samme Nytte her som hist. Det har imidlertid vist sig, at man ikke har truffet den rette Grændse, hvortil Laan kunne gives; det var derfor lidt skarpt sagt, naar det ærede Medlem sagde, at den eneste Grund til at sætte Grændsen længere udfor Udgangen til Laan er den, at man vil tilvejebringe Administrationsomkostninger. Det er det ikke; den eneste Grund er, at man ønsker at opretholde Foreningen, Institutet; endnu har man ikke opgivet Haabet om, at det vil kunne stifte samme Nytte paa Sjælland og Fyn som i Sjælland, dersom det maatte komme til at virke under ligelige Forhold. Uligheden bestaar nemlig deri, at for en stor Del af Sjællands Bedkommende har en Giendom, som kun vurderes til 4,000 Kr., en ganske anden Betydning end paa Nerne, og at en stor Del af de Giendomme paa Nerne, som have Udgang til Kassen, ere jordløse Huse, og det er en meget mindre Hjælp, der kan tilbydes dem end de Giendomme, der have Jord, idet der, som bekendt, nu kun kan udlaaes 1/5 af Vurderingssummen til jordløse Giendomme. Det ærede Medlem henpegede paa, hvad der jo ogsaa er unegteligt, at Statsgarantien vilde forhøjes